

PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 18 /99 Pytanie prawne Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pracownikowi przysługuje odprawa rentowa, przewidziana w art. 921 § 1 k.p. w sytuacji, gdy łączyła go z pracodawcą umowa o pracę na czas określony, w czasie trwania której pobierał zasiłek chorobowy przez okres wykraczający poza termin, do którego miał trwać stosunek pracy, a następnie uzyskał prawo do renty inwalidzkiej?”

III ZP 19 /99 Wniosek Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w Gdańsku przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy inspektorzy sanitarni są pracownikami urzędów terenowych organów rządowej administracji specjalnej i jednostek organizacyjnych wchodzących w skład rządowej administracji ogólnej, wykonujących zadania i kompetencje, które z dniem 1 stycznia 1999 r. stają się zadaniami i kompetencjami służb, inspekcji i straży działających pod zwierzchnictwem wojewody lub starosty albo urzędów wojewódzkich, marszałkowskich lub starostw powiatowych, o których mowa w art. 54 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U. Nr 133, poz. 872, z późn. zm.) czy też ma do nich zastosowanie art. 55 ust. 1 ustawy – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną?”

UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 16/99 - z dnia 9 listopada 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu:

Sędzia w stanie spoczynku, pobierający od dnia 1 stycznia 1998 r., w miejsce renty inwalidzkiej z ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.), uposażenie według art. 71 § 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz.U. z 1994 r. Nr 7, poz. 137 ze zm.), zachowuje prawo do dodatku kombatanckiego oraz ryczałtu energetycznego, przysługujących na podstawie art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (tekst jedn.: Dz.U. z 1997 r. Nr 142, poz. 450 ze zm.), wypłacanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 33/99 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy do wystąpienia z żądaniem unieważnienia umowy zawartej w drodze przetargu stosownie do treści art. 704 § 1 k.c. legitymowane są wyłącznie strony tej umowy, czy też uprawnionym do żądania unieważnienia takiej umowy jest także inny uczestnik przetargu, nie będący stroną umowy?”

III CZP 34/99 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalne jest wpisanie do rejestru handlowego, obok firmy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, skróconej formy tej spółki?
- w przypadku odpowiedzi pozytywnej, czy wszystkie członowie pełnego firmy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością muszą mieć odpowiednik w formie skróconej?”

III CZP 35/99 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy nie wydanie przez Radę Ministrów na podstawie art. 19 dekretu z dnia 27 lipca 1949 r. o zaciąganiu nowych i określaniu wysokości nie umorzonych zobowiązań pieniężnych (Dz. U. Nr 45, poz. 332, zm. Dz.U. z 1990 r. Nr 55, poz. 321) przepisów w sprawie przedterminowego wykupu, konwersji lub konsolidacji wszystkich albo niektórych papierów wartościowych (obligacji pożyczek) emitowanych przez Skarb Państwa przed 1 września 1939 r. – można traktować jako „siłę wyższą” w rozumieniu przepisu art. 121 pkt 4 kodeksu cywilnego?”

2. Czy wezwanie dłużnika przez wierzyciela 4 % pożyczki konsolidacyjnej wypuszczonej na mocy dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz.U. R.P. Nr 3, poz. 10) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1936 r. (Dz.U. R.P. Nr 12, poz. 114) do spełnienia świadczenia wynikającego z tego zobowiązania – pomimo braku przepisów, o których mowa w punkcie 1 zapytania – powoduje postawienie roszczenie w stan wymagalności?”

III CZP 36/99 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sytuacji – gdy w statucie fundacji ustalono, że Radę Fundacji powołuje fundator i Rada Fundacji nie została powołana a fundator zlikwidowany, powołania Rady Fundacji może dokonać następca prawny fundatora?”

III CZP 37/99 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Przemyślu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy okoliczność, że sędzia (asesor) rozpoznający sprawę może być spokrewniony z burmistrzem danej gminy w stopniu określonym w art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c., jeżeli sprawa toczyła się z powództwa osoby fizycznej przeciwko Urzędowi Miasta i Gminy reprezentowanemu przez burmistrza, uzasadnia jego wyłączenie od rozpoznania sprawy?”

2. Czy uzasadnia wyłączenie sędziego (asesora) od prowadzenia sprawy okoliczność, gdy w odczuciu strony pomiędzy sędzią a burmistrzem Miasta i Gminy, kierującym bieżącymi sprawami Gminy, zachodzi chociażby z dalszego pokrewieństwa stosunek osobisty tego rodzaju, który w odczuciu strony może wywoływać wątpliwości co do bezstronności sędziego?”

III CZP 38/99 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Przemyślu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy obiektywna przeszkoda, czy też wręcz odmowa sporządzenia przez sędziego (asesora sądowego) uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, uzasadnia – mimo powyższego braku – rozpoznanie apelacji strony przez sąd odwoławczy i czy brak ten nie prowadzi do nieważności postępowania?”

UCHWAŁA IZBY CYWILNEJ

III CZP 28/99 – z dnia 9 listopada 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego we Wrocławiu:

Użytkownik wieczysty, który w okresie obowiązywania przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (Dz.U. z 1969 r. Nr 22, poz. 159 ze zm.) wniósł jednorazowo opłatę roczną za okres krótszy, niż czas trwania użytkowania wieczystego uiszcza opłatę roczną po upływie tego okresu.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

II CKN 204/98 – wyrok z dnia 22 kwietnia 1999 r.

W braku wyboru prawa przez strony, wskazanie prawa właściwego dla zobowiązania z otwarcia akredytywy następuje na podstawie art. 27 § 1 zd. 2 p.p.m. Zasada, zgodnie z którą bank nie może przeciwstawiać beneficjentowi akredytywy zarzutów ze stosunku pokrycia i stosunku waluty, nie wyłącza podniesienia przez bank wobec beneficjenta zarzutu nadużycia prawa, opartego na naruszeniu przez beneficjenta stosunku waluty.

III CKN 196/98 – wyrok z dnia 28 maja 1999 r.

Wyplacenie przez bank wkładu zgromadzonego na rachunku oszczędnościowym stwierdzonym imienną książeczką oszczędnościową osobie nieuprawnionej do odbioru wkładu nie zwalnia banku z zobowiązania wobec posiadacza rachunku.

I CKN 51/98 – wyrok z dnia 17 czerwca 1999 r.

W razie wypełnienia weksla in blanco przez jego odbiorcę niezgodnie z otrzymanym upoważnieniem, zobowiązanie wekslowe osoby, która weksel wręczyła, nie powstaje – co osoba ta może odbiorcy weksla zarzucić bez jakichkolwiek ograniczeń.

I CKN 386/98 – postanowienie z dnia 17 czerwca 1999 r.

Gmina, która ustanowiła dla siebie odrębną własność lokali w drodze jednostronnej czynności prawnej, nie może wiązać ich zbycia z oddaniem gruntu w użytkowanie wieczyste. Tak ustanowiona własność lokalu może być przez gminę zbyta tylko wraz z udziałem we współwłasności nieruchomości wspólnej.

II CKN 298/99 – postanowienie z dnia 24 czerwca 1999 r.

Nie jest dopuszczalna ochrona wierzyciela w razie niewypłacalności dłużnika (art. 527 k.c.), jeżeli wiarygodność Skarbu Państwa wynika z wydanej decyzji organu podatkowego ustalającej zobowiązanie podatkowe dłużnika.

II CKN 402/98 – wyrok z dnia 25 czerwca 1999 r.

Jeżeli przesłanką wymagalności świadczeń z gwarancji bankowej było oświadczenie, że osoba trzecia nie zapłaciła w terminie swego długu, to oświadczenie beneficjenta o niezapłaceniu długu w terminie i zawiadomienie, że zgłoszono upadłość tej osoby spełnia wymagania formalne gwarancji odnośnie do rat długu, których terminy zapłaty miały upłynąć w przyszłości.

II CKN 426/98 – wyrok z dnia 7 lipca 1999 r.

Jeżeli według umowy stron wykonanie zamówionego dzieła wymaga współdziałania zamawiającego, a ten nie współdziała, przyjmujący zamówienie może odstąpić od umowy (art. 640 k.c.). Na zamawiającym ciąży wówczas obowiązek zapłacenia wynagrodzenia, mimo niewykonania dzieła. Wynagrodzenie to ulega jednak zmniejszeniu o kwotę zaoszczędzoną przez przyjmującego zamówienie wskutek niewykonania dzieła (art. 639 k.c.).

II CKN 786/98 – postanowienie z dnia 7 lipca 1999 r.

Dostęp do drogi publicznej jest nieodpowiedni w rozumieniu art. 145 § 1 k.c. także wtedy, gdy wyjazd z nieruchomości przylegającej do drogi publicznej i odwrotnie jest nie tylko uciążliwy, ale i wówczas, gdy stwarza niebezpieczeństwo dla właściciela tej nieruchomości jak i innych uczestników ruchu drogowego.

II CKN 548/98 – postanowienie z dnia 4 sierpnia 1999 r.

Decyzja o umorzeniu postępowania administracyjnego i przekazaniu sprawy do rozpatrzenia sądowi (art. 34 ust. 1 i 2 ustawy dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne – Dz.U. Nr 30, poz. 163 ze zm.) wyznacza przedmiotowy zakres kognicji, w jakim przekazana sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu sądowym. Nie należy do kompetencji sądu kontrola czynności dokonanych w fazie administracyjnego postępowania o rozgraniczenie.

II CKN 444/99 – postanowienie z dnia 5 sierpnia 1999 r.

Jurysdykcja sądu polskiego może istnieć w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po cudzoziemcu zmarłym za granicą, jeżeli spełnione zostaną następujące przesłanki: spadkobierca jest obywatelem polskim, nie jest możliwe uzyskanie stwierdzenia praw do spadku przed sądem ojczystym spadkodawcy, ruchomy majątek spadkodawcy znajduje się na terenie Polski.

II CKN 509/99 – postanowienie z dnia 5 sierpnia 1999 r.

Przewidziane w art. 133 § 2 k.p.c. upoważnienie pracownika do odbioru korespondencji sądowej adresowanej do osoby prawnej może być udzielone także w sposób dorozumiany.

III CZ 76/99 – postanowienie z dnia 10 sierpnia 1999 r.

W sprawie o podział majątku spółki cywilnej kasacja jest dopuszczalna.

II CZ 80/99 – postanowienie z dnia 10 sierpnia 1999 r.

1. O skuteczności zastępczego doręczenia pisma sądowego w sposób określony w art. 138 § 1 k.p.c. nie przesądza okoliczność, czy dorosły domownik był upoważniony przez adresata do odbioru korespondencji.

2. Upoważnienie do odbioru pism jest przesłanką oceny skuteczności zastępczego doręczenia pisma sądowego skierowanego pod adres miejsca pracy adresata (art. 138 § 2 k.p.c.).

I CZ 106/99 – postanowienie z dnia 11 sierpnia 1999 r.

Upływ miesięcznego terminu do wniesienia kasacji, przewidzianego w art. 3934 k.p.c., oblicza się według zasad określonych w art. 112 k.c. w związku z art. 165 § 2 k.p.c.

I CKN 414/99 – postanowienie z dnia 11 sierpnia 1999 r.

W sprawie z powództwa jednostki samorządu terytorialnego przeciwko Skarbowi Państwa o zapłatę subwencji ogólnej udzielonej na podstawie art. 5a ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jedn. tekst: Dz.U. z 1996 r. Nr 67, poz. 329 ze zm.) w związku z art. 11 i art. 12a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o finansowaniu gmin (Dz.U. Nr 129, poz. 600 ze zm.) droga sądowa jest dopuszczalna.

II CKN 321/99 – wyrok z dnia 18 sierpnia 1999 r.

Unieważnienie na skutek powództwa prokuratora uznania dziecka przez mężczyznę, który nie jest jego ojcem biologicznym, nie narusza prawa do życia prywatnego i rodzinnego, o jakim traktuje art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

I CKN 502/99 – postanowienie z dnia 18 sierpnia 1999 r.

Sąd w postępowaniu rejestracyjnym (art. 20 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe – Dz.U. Nr 5, poz. 24 ze zm.) nie jest właściwy do rozstrzygnięcia sporu o prawo do tytułu prasowego (art. 21 prawa pasowego).

III CKN 621/99 – postanowienie z dnia 25 sierpnia 1999 r.

Sąd nie może przyjąć na podstawie formularza potwierdzenia odbioru, że doręczenie pisma sądowego w trybie art. 139 k.p.c. było skuteczne, jeżeli doręczyciel nie wskazał w tym formularzu przyczyny uniemożliwiającej doręczenie właściwe lub zastępcze.

III CKN 695/99 – postanowienie z dnia 25 sierpnia 1999 r.

Podważenie przez Sąd drugiej instancji prawidłowości postanowienia Sądu pierwszej instancji o przywróceniu terminu do wniesienia środka odwoławczego w drodze podejmowanej w ramach art. 373 k.p.c. kontroli zachowania ustawowych wymagań co do tego środka, powinno sprowadzać się do sytuacji, gdy w okolicznościach sprawy zachodzi ku temu dostatecznie pewna podstawa.

III CA 4/99 – postanowienie z dnia 26 sierpnia 1999 r.

Jeżeli w oświadczeniu o poddaniu się egzekucji nie jest możliwe sprecyzowanie przez dłużnika z uwagi na charakter czynności bankowej konkretnej kwoty świadczenia, to powinien on wskazać górną jej wysokość, zakreślając w ten sposób dopuszczalną granicę egzekucji.

III CKN 24/99 – postanowienie z dnia 26 sierpnia 1999 r.

Jednym z celów postępowania upadłościowego jest zapobieżenie dowolnemu i wybiórczemu zaspokajaniu przez dłużnika jednych wierzycieli kosztem pozostałych wierzycieli.

III CKN 682/98 – wyrok z dnia 26 sierpnia 1999 r.

Oświadczenie zarządu spółdzielni o obciążeniu hipoteką użytkownika wieczystego spółdzielni wymaga uprzedniej uchwały rady nadzorczej pod rygorem bezwzględnej nieważności umowy ustanowienia hipoteki z powodu sprzeczności tej umowy z ustawą (art. 58 § 1 k.c.).

II CKN 460/98 – postanowienie z dnia 9 września 1999 r.

Po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej każdy ze współmałżonków może samodzielnie dochodzić przypadającej mu części wierzycielności, jeżeli świadczenie dłużnika ma charakter podzielny. Jeżeli świadczenie jest niepodzielne, każdy z małżonków może realizować wierzycielność stanowiącą przedmiot wspólności, jeżeli taka realizacja jest czynnością zachowawczą w rozumieniu art. 209 k.c.

II CKN 468/98 – wyrok z dnia 9 września 1999 r.

W sprawach dotyczących roszczeń o zwrot mienia objętego przypadkiem lub konfiskatą albo zasądzenia jego równowartości na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149) Skarb Państwa reprezentował – przed wejściem w życie przepisów ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz.U. Nr 141, poz. 943 ze zm.) – Minister Finansów lub podporządkowane mu jednostki organizacyjne.

III CKN 352/98 – postanowienie z dnia 23 września 1999 r.

1. Nie przerywa biegu zasiedzenia wszczęcie administracyjnego postępowania o uregulowanie własności gospodarstw rolnych, jeżeli organ administracyjny nie był właściwy do rozpoznania sprawy ze względu na nierolniczy charakter nieruchomości (art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w związku z art. 175 k.c.).

2. Niewezwanie do udziału w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia wszystkich zainteresowanych stanowi tylko uchybienie procesowe, które może mieć wpływ na wynik sprawy.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 46/99 Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w odniesieniu do postępowania dotyczącego odszkodowania dochodzonego w oparciu o treść art. 8 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne ... (Dz.U. Nr 34, poz. 149 z późn. zm.) mają zastosowanie zasady określone w treści art. 361 § 1 i 2 k.c., a w szczególności, jak należy rozumieć w kontekście tego przepisu pojęcie „odszkodowanie”?”

I KZP 47/99 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Na jakie „inne czynności” – w rozumieniu art. 236 k.p.k. – przysługuje zażalenie osobom, których prawa zostały naruszone, a w szczególności czy taką „inną czynnością” jest również zarządzenie sprzedaży przedmiotu, dokonane w oparciu o art. 232 § 1 k.p.k.?”

I KZP 48/99 Pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle art. 17 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Przepisy wprowadzające kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 554), w sprawach o czyny, które przed dniem 1 września 1998 r. były przestępstwami ściganymi z urzędu, a po tej dacie, czyli po wejściu w życie Kodeksu karnego z 6 czerwca 1997 r. (Dz.U. Nr 88, poz. 553) stały się przestępstwami ściganymi na wniosek pokrzywdzonego, niezbędne jest dla kontynuacji procesu wszczętego jeszcze przed dniem 1 września 1998 r. uzyskanie wniosku o ściganie, czy też z uwagi na treść art. 17 § 2 tych przepisów wniosek taki nie jest potrzebny?”

I KZP 49/99 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy użyte w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 28 sierpnia 1998 r. o zmianie ustawy – Kodeks Wykroczeń, ustawy – Kodeks Postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawy o ustroju kolegiów do spraw wykroczeń, ustawy – Kodeks Pracy i niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 113, poz. 717) określenie „czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie” odnosi się tylko do tych czynów, które – z mocy zmiany stosownych przepisów – wykroczeniami stały się dopiero z chwilą wejścia w życie wyżej wymienionej ustawy, tj. z dniem 1 września 1998 r., czy też dotyczy ono również tych czynów, które, będąc przestępstwami w chwili wyrokowania, wskutek zmian przepisów prawa stały się wykroczeniami już w okresie późniejszym, jednakże przed dniem 1 września 1998 r.?”

I KZP 50/99 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy użyte w art. 244 k.k. znamię „orzeczone przez sąd zakaz” dotyczy również wypadku, gdy rozpoznający sprawę w trybie art. 512 k.p.k. sąd rejonowy utrzymuje w mocy orzeczone przez kolegium do spraw wykroczeń na podstawie art. 87 § 3 k.w. zakaz prowadzenia pojazdów?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 34/99 - z dnia 24 listopada 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku:

Jak należy rozumieć użyte w art. 8 ust. 2a ustawy z 23.02.1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149 z późn. zmianami) określenie „mieszkającym obecnie bądź w chwili śmierci w Polsce”, w sytuacji, gdy śmierć represjonowanego nastąpiła poza obecnymi granicami Polski w wyniku represji? uchwalono udzielić odpowiedzi jak w uchwale z dnia 24 listopada 1999 r., sygn. akt I KZP 36/99 – Biuletyn nr 11/99 (str. 15).

I KZP 36/99 - z dnia 24 listopada 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu:

Zawarty w art. 8 ust. 2 lit. a ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149, ze zmianami: Dz.U. z 1993 r. Nr 36, poz. 159, Dz.U. z 1995 r. Nr 28, poz. 143, Dz.U. z 1998 r. Nr 97, poz. 604) wymóg by osoba represjonowana przez radzieckie organy ścigania i wymiaru sprawiedliwości lub organy pozasądowe mieszkała obecnie bądź w chwili śmierci w Polsce jest spełniony wówczas gdy mieszka ona obecnie lub mieszkała w chwili śmierci w obecnych granicach Państwa Polskiego. Jednakże w sytuacji, gdy śmierć takiej osoby nastąpiła przed dniem 5 lutego 1946 r., a osoba ta zamieszkiwała wówczas na terytorium wyznaczonym obecną wschodnią granicą Państwa Polskiego i granicą wschodnią ustaloną Traktatem Ryskim należy uznać, że zamieszkiwała ona w chwili śmierci w Polsce.

I KZP 38/99 - z dnia 24 listopada 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Katowicach:

I. Nie ma formalnych przeszkód do dokonania przez sąd odwoławczy własnych ustaleń faktycznych co do zastosowania art. 60 § 3 k.k., jednakże w każdym konkretnym wypadku rozważenia wymaga, czy poczynienie takich ustaleń jest możliwe bez naruszenia ogólnych zasad postępowania dowodowego i postępowania odwoławczego.

II. Art. 1 § 1 k.k. nie wyklucza przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przed dniem 1 września 1998 r. jako zbrodni określonej w art. 148 § 2 pkt 2 k.k., jeżeli sprawa spełnia warunki określone w art. 60 § 3 k.k.

I KZP 39/99 - z dnia 24 listopada 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Poznaniu:

„Wygraną rzeczową” w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach losowych i zakładach wzajemnych (Dz.U. z 1998 r. Nr 102, poz. 650) jest nie tylko uzyskanie własności rzeczy, lecz również nabycie uprawnienia do korzystania z rzeczy na podstawie innego tytułu prawnego.

I KZP 40/99 - z dnia 24 listopada 1999 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Warszawie:

Powód cywilny, który w toku rozprawy cofnął pozew, zachowuje prawa strony do czasu uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania w przedmiocie powództwa cywilnego.

I KZP 41/99 - z dnia 24 listopada 1999 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich:
Przewidziany w § 3 art. 161 k.k.w. okres 3 miesięcy, przed upływem którego nie rozpoznaje się wniosku skazanego lub jego obrońcy o warunkowe przedterminowe zwolnienie biegnie od dnia wydania przez sąd penitencjarny postanowienia o odmowie warunkowego zwolnienia. Jednak w wypadku, gdy decyzję o odmowie warunkowego zwolnienia podjął sąd odwoławczy, uwzględniając zażalenie na postanowienie o warunkowym zwolnieniu, okres 3 miesięcy biegnie od daty wydania postanowienia przez sąd odwoławczy.

I KZP 42/99 - z dnia 24 listopada 1999 r. w składzie 7 sędziów na pytanie składu 3 sędziów Sądu Najwyższego:
Od dnia wejścia w życie kodeksu postępowania karnego tylko art. 521 k.p.k. uprawnia wymienione w nim podmioty do wniesienia kasacji. Na podstawie tego przepisu kasacja może być wniesiona także od orzeczenia, które stało się prawomocne przed dniem 1 września 1998 r., w tym również od orzeczenia Sądu Najwyższego wydanego w następstwie rozpoznania rewizji nadzwyczajnej.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

II KZ 68/99 – postanowienie z dnia 22 września 1999 r.
Orzeczenia o umorzeniu postępowania karnego z przyczyn o charakterze formalnym nie należą do kategorii orzeczeń podlegających ocenie z punktu widzenia ich nieważności w rozumieniu art. 101 k.p.k.

II KZ 70/99 – postanowienie z dnia 22 września 1999 r.
Postanowienie sądu utrzymujące w mocy decyzję prokuratora o odmowie wszczęcia śledztwa lub dochodzenia nie rozstrzyga o zasadniczym przedmiocie postępowania karnego i z tego powodu nie jest orzeczeniem, o którym mowa w art. 101 § 1 k.p.k. in principio.

III KKN 195/99 – wyrok z dnia 22 września 1999 r.
Zawarty w art. 54 § 2 k.k. zakaz orzekania wobec sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstwa nie ukończył 18 lat, kary dożywotniego pozbawienia wolności nie wyklucza wymierzenia nieletniemu, odpowiadającemu w warunkach art. 10 § 2 k.k. za przestępstwo zagrożone taką karą – 25 lat pozbawienia wolności.

V KKN 27/99 – postanowienie z dnia 30 września 1999 r.
Obowiązek uiszczenia opłaty od kasacji – także w rozumieniu § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 sierpnia 1998 r. w sprawie wysokości opłaty od kasacji w sprawach karnych (Dz.U. Nr 111, poz. 697) – powstaje z dniem wniesienia kasacji.

V KKN 352/99 – wyrok z dnia 20 października 1999 r.
Sąd rejonowy, rozpoznający odwołanie od orzeczenia kolegium do spraw wykroczeń, którym uniewinniono obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, nie może go skazać, ani też uznając go za winnego odstąpić od wymierzenia kary na podstawie art. 39 § 1 k.w. (art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 510 i 512 § 1 k.p.k.).

V KKN 401/99 – wyrok z dnia 20 października 1999 r.

Dopuszczalne w świetle art. 512 § 4 k.p.k. odstąpienie od wezwania na rozprawę odwoławczą świadków i biegłych wchodzi w rachubę wówczas, gdy ich zeznania – według przewidywań – nie będą miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i nie będą stanowiły podstawy orzeczenia.

V KKN 440/99 – wyrok z dnia 5 listopada 1999 r.

O ile sama czynność zabezpieczenia tzw. śladu zapachowego może nastąpić nawet w trybie art. 308 § 1 k.p.k., o tyle badanie osmologiczne powinno być przeprowadzane w formie ekspertyzy, a w konsekwencji powinno ono być poprzedzone postanowieniem o powołaniu biegłego i powinno być zakończone wydaniem opinii biegłego (art. 193 i nast. k.p.k.).